

ANDREAS PFLÜGER

'BRILJANT.'

★★★★★ – NRC HANDELSBLAD

'RETESPANNEND.'

★★★★★ – HET PAROOL

'ONNAVOLGBAAR GOED.'

★★★★★ – VRIJ NEDERLAND

NOOIT EN TE NIMMER

ZE MOET HEM DODEN EN IS BEREID DAARVOOR
ALLES WAT HAAR LIEF IS OP HET SPEL TE ZETTEN

THRILLER

Rome

Tien jaar geleden

Ze had verwacht dat de man, voor wie ze misschien moet sterven, langer zou zijn. Terwijl ze vanuit het Grand Hyatt Berlin de motregen in stapt, ziet ze hem tegen de James Dean-Porsche geleund staan, op zijn gezicht een lach als op een ansichtkaart uit het zonnige zuiden. Ze loopt naar hem toe, weet dat hij haar zal kussen. Zijn lippen voelen koel aan op haar wang. Hij ruikt naar een goede scheerbeurt en zelfvertrouwen, wat aftershave overbodig maakt. Alleen de seconde die hij haar langer dan nodig in zijn armen houdt, verraadde dat het hem verrast hoe mooi ze is. Als compliment volstaat dat voor haar.

Nonchalant, zodat je de indruk zou kunnen hebben dat het om een pleziertochtje gaat, rijdt hij naar het vliegveld en ze praten als een stel dat elkaar wekenlang niet gezien heeft omdat ze het allebei ontzettend druk hebben en zij in Rotterdam woont. Voor een Ier is zijn Duits indrukwekkend. En de charme waarmee hij iedere umlaut negeert, maakt het perfect. Hij noemt haar Sarah, zoals haar persoonsomschrijving vereist; van de naam Jenny Aaron heeft hij nog nooit gehoord.

Ze weten dat elk woord wordt geregistreerd.

Aaron vertelt over een zakenlunch met een veelbelovende beeldhouwster uit Berlijn, die ze wil binnenhalen voor haar veilinghuis op internet. Terwijl ze Checkpoint Charlie passeren en hij haar de groeten doet van Benjamin, een vriend die het jammer vond dat ze gisteravond nog niet in de stad was, werkt ze haar lippen bij en controleert in het spiegelkje of ze worden gevolgd.

BMW 7-serie. Twee mannen. Zit er vrij dicht op.

Op de Kochstraße gaat de Porsche sneller rijden.

‘Lieverd, kan het alsjeblieft wat langzamer? Ik heb hoofdpijn.’

‘Wat vervelend, schatje.’

Gerustgesteld ziet ze dat de BMW hen inhaalt.

Geeuwend zegt hij dat hij pas om één uur naar bed ging, vijf uur voor-

dat de wekker ging, met een whiskey te veel op, wat natuurlijk de schuld was van Benjamin; vandaag eindeloos veel besprekingen, hij voelt zich als een bokser in ronde elf. Zijn gletsjergrijze ogen schitteren echter alsof hij na vijftig baantjes ontspannen uit een zwembad is gestapt.

Aaron durft te wedden dat hij beter heeft geslapen dan zij.

Hoewel Leon Keyes alle reden heeft om bang te zijn.

Op zijn vijfendertigste was hij al partner in hét toonaangevende advocatenkantoor van Dublin. Hij wilde meer. Keyes ging naar Singapore en leerde hoe je geld moet drukken. Toen hij zich met een advocatenpraktijk in Berlijn vestigde, had hij allang een vermogen verdiend.

Hij is single, jost elke ochtend drie rondjes om de Grunewaldsee, maakt in een glazen paleis aan de Friedrichstraße werkweken van tachtig uur, houdt van linguine met salsicciaworst bij de beste Italiaan aan de Gendarmenmarkt en heeft er geen flauw idee van dat al zijn telefoontjes door het Bundeskriminalamt (BKA) worden afgeluisterd.

Ze waren erachter gekomen dat hij zwart geld van cliënten in offshorebedrijven op Antigua had weggemoffeld. In een dergelijk geval zijn er twee mogelijkheden – een arrestatie of datgene wat ze op de Neroberg in Wiesbaden als een solide investering beschouwen: afwachten en erop gokken dat een slimme vent als Keyes een afspraak met een van de topspelers in zijn agenda inplant.

Eind juni was het raak. Hij kreeg een telefoontje uit Italië. En de naam van de man die hem daar wilde ontmoeten, was zo groots dat de president van het BKA meteen een afspraak maakte met de minister van Binnenlandse Zaken.

Matteo Varga.

Capo dei capi van de camorra. Opgenomen in het opsporingsregister van zeker tien landen.

Hij nodigde Leon Keyes uit voor een weekend in Rome om een deal met hem te bespreken.

Nadere details onder vier ogen.

Uiteraard wist Keyes met wie hij van doen had. Het sprak in zijn voordeel dat hij om bedenktijd vroeg. Korte tijd later doken rechercheurs van het BKA op in de Friedrichstraße en ze maakten hem duidelijk dat zijn leven zoals hij dat tot dan toe had geleid voorbij was. Het potlood dat Keyes in zijn hand had, brak. Een sterkere emotie stond hij zichzelf niet toe.

Terwijl ze na de Platz der Luftbrücke over de snelweg door de stad rijden, controleert Aaron opnieuw haar make-up. In het binnenspiegeltje ziet ze dat ze niet worden gevolgd. Maar dat zegt niets.

Keyes houdt zich nauwkeurig aan de toegestane snelheid en ze reageert enthousiast als hij zegt: 'Jij wilde toch The Rolling Stones graag een keer live zien? Volgende week vrijdag spelen ze in de Waldbühne, ik krijg backstagekaarten.'

Daarmee laat hij blijken dat hij alle wetenswaardigheden over de relatie tussen hen erin heeft gestampt. Hoe ze elkaar hebben leren kennen. (In een cocktailbar in Berlijn, vorig jaar.) Of hij het vervelend vindt dat ze rookt. (Dat vindt hij wel leuk.) Van welke films ze houdt. (Hitchcock, Scorsese, Fincher.) Waar ze die ene week vakantie doorbrachten. (Palm Island, Grenadines.) Gemeenschappelijke vrienden. (Drie.) Hoe close ze zijn. (Zo close als een stel dat werken leuker vindt dan seks.) Of ze van opera houdt. (Nee.) Of ze al eerder in Rome is geweest. (Vaak; ze is gek op alles met licht.) Hoe haar penthouse in Rotterdam met uitzicht op de haven is ingericht. (Bauhaus.) Of ze naakt slaapt. (Pyjama.)

En nog wat dingen, maar niet te veel, anders wordt het te onoverzichtelijk. Het meeste komt in de buurt van de waarheid. Volledig verzonnen feitjes sprankelen niet, komen verzonnen over.

Aaron splitst haar werkgeheugen op in een deel dat voortdurend de omgeving afspeurt en elke auto analyseert, een deel dat ogenschijnlijk ontspannen met Keyes praat en een derde deel dat zijn dossier nog een keertje vanbuiten leert.

Het ВКА presenteerde hem de rekening voor de kleine knoeiboel op Antigua. Hij kon kiezen: óf hij ging met hen samenwerken, óf hij zou in voorarrest worden genomen.

Keyes besloot om vooralsnog geen afstand te doen van zijn Porsche.

In Rome heette Varga hem welkom in zijn stadsvilla, waar hij zei dat hij wilde toetreden tot het Duitse gaswezen; een joint venture met de Russische Danilowskaja-maffia, die zich tot taak heeft gesteld om managers van Gazprom naar hun pijpen te laten dansen. Varga had een 'priester' nodig die de contacten met de juiste mensen tot stand zou brengen. Het kantoor van Keyes beschermt de investeringen van Gazprom in Duitsland; hij kent iedereen die voor Varga en de Danilowskaja belangrijk is.

Sindsdien is hij drie keer in de Italiaanse hoofdstad geweest en één

keer in Napels. Hij voorzag het ВКА aan de lopende band van informatie. Tot slot vernamen ze dat Varga in oktober naar Norilsk wil vliegen, om de deal met de leider van de Danilowskaja te bekrachtigen. Die kennis deelden ze via hun tussenpersoon in Moskou met de Russische geheime dienst FSB. Er werd meteen een arrestatiebevel uitgevaardigd.

Alles liep op rolletjes.

Totdat ВКА-rechercheurs twee weken geleden een *lolly* in Keyes' Porsche aantroffen, een af luisterapparaatje dat niet van hen was.

Varga.

Dat kon twee dingen betekenen: ofwel hij hield zijn hondjes kort, ofwel hij had ergens lucht van gekregen. De hondjestictheorie beviel Wiesbaden veel beter.

De volgende dag nodigde Varga Keyes voor de zesde keer uit.

Opnieuw in Rome. Voor vandaag.

Aaron heeft de tekst van het uitgeschreven telefoongesprek gelezen. 'Een informeel etentje in kleine kring,' zei Varga. 'Neem uw vrouw of vriendin mee – als u geen homo bent.'

Het staat weliswaar niet in het dossier, maar Aaron weet waarover ze zich bij het ВКА het hoofd braken.

Nadat ze het af luisterapparaatje hadden ontdekt, konden ze niet uitsluiten dat de capo wist naar wie het hondje het stokje bracht. Dan zou Rome het doodvonnis voor Keyes betekenen. Maar mocht Varga niets vermoeden, dan zou afzeggen fataal zijn. Hij zou achterdochtig worden en niet naar Siberië vliegen.

Ze zouden Keyes in Rome moeten beschermen. De vraag was: hoe? Zonder officieel verzoek bij de Italianen kon het ВКА daar niet naartoe. En afgezien van het feit dat de kans van slagen daarvan vrijwel nihil was, zou de informatie linea recta bij Varga belanden.

De president van het ВКА zag geen verdere mogelijkheden meer.

Daarom kwam de Afdeling in het spel.

De Afdeling behoort niet tot het ВКА, maar is zelfstandig; de kleinste en geheimste organisatie van de bondsrepubliek. Veertig mannen en één vrouw nemen opdrachten voor hun rekening die voor anderen te moeilijk zijn. Zoals Aarons chef Lissek altijd zegt: 'Wij zijn de puinruimers van de Duitse politie.'

ВКА-president Palmer maakte een lange wandeling met hem langs de Spree. Uiteraard niet-officieel, indien nodig kon Palmer zich van de domme houden.

Lissek nam het sportief op. Maar voor alle zekerheid nam hij het gesprek op, zoals hij later betoogde.

Omdat Keyes voor elke ontmoeting met de capo op wapens wordt gefouilleerd, moet hij worden begeleid door iemand die zelf het wapen is.

Aaron.

Op de snelweg door de stad haalt ze Varga's dossier binnen in haar werkgeheugen. Het dossier, dat ze vanbuiten heeft geleerd, omdat het leven van Leon Keyes ervan kan afhangen.

En dat van haar.

Varga is in zijn camorra-clan als loopjongen begonnen en heeft zich uit de Quartieri Spagnoli van Napels koelbloedig naar de top gevochten. Aanvankelijk leefde hij net als zijn voorganger van de wapenhandel. Daarna specialiseerde hij zich in handel die nog winstgevender en bovendien minder riskant is: het opruimen van giftig afval. Via stromanen richt hij rederijen op die hun schepen onder de vlag van Liberia, Tonga of Tuvalu laten varen. Multinationals laten door Varga oude pesticiden, chemisch afval, asbest en radioactief slib verwijderen en ze willen niet weten waar alle viezigheid belandt. Nadat zelfs bananenrepublieken hem de vracht niet meer uit handen wilden nemen, ging Varga ertoe over om talloze schepen op de wereldzeeën tot zinken te brengen. Hij beurt geld voor de overtocht en de gefingeerde verwijdering en strijkt uiteindelijk ook de verzekeringssom op. De milieurampen kunnen hem geen ruk schelen.

Afgelopen jaar had Varga er plezier in om bij Helgoland een vrachtschip te laten zinken, waardoor een wateroppervlak besmet raakte dat nog groter was dan de deelstaat Thüringen. Dat ook de Russen op hem uit zijn, is begrijpelijk. De chemische catastrofe in de Beringstraat, die ze aan Varga te wijten hadden, is amper twee jaar geleden.

Er liepen verschillende uitleveringsverzoeken tegen hem, maar getuigen verdwenen op mysterieuze wijze of kregen een dodelijk ongeluk. Hoewel aangenomen wordt dat Varga schepen van zijn vloot voor de Riviera de grond in heeft geboord, wordt het door de Italiaanse regering doodgezwegen. Als het in de publiciteit zou komen, dan zou dat het worstcasescenario betekenen voor het strandtoerisme van een van de meest idyllische streken van het land. Varga beheert twee bouwbedrijven die daar het ene hotelcomplex na het andere uit de grond stam-

pen. Een voormalige minister van Justitie maakt deel uit van de raad van toezicht. De Italiaanse minister-president laat zich tijdens etentjes met Varga zien.

Varga is onaantastbaar.

Ze zijn op de toegangsweg naar de luchthaven. In de zilverkleurige, perfect gerestaureerde 356 Speedster ruikt Aaron het leervet van de stoelen. Ze tikt een Marlboro uit de sigarettenkoker en wijdt de asbak in. Dat is heiligschennis. Maar Leon Keyes glimlacht en zegt met die lichte irritatie in zijn stem, waar ze bij mannen zo van houdt: 'Dat heeft er altijd aan ontbroken.'

Ze stelt zich voor dat hij haar om haar telefoonnummer zou vragen. Aaron durft te wedden dat hij die op de spierwitte zonneklep zou krabbelen.

Op Schönefeld stappen ze in Varga's jet. Twee uur lang vertellen ze elkaar in crèmekleurige fauteuils van saffiaanleer verhalen waar geen woord van waar is en drinken ze mineraalwater zonder koolzuur uit kristallen glazen waarin ijsblokjes tinkelen.

Keyes heeft op alle mogelijke manieren samengewerkt met het ВКА. Hij legde zijn lot in handen van een man die opdrachten tot moord geeft alsof hij iemand naar de bakker stuurt. Hij is een informant volgens het boekje.

Maar Aaron denkt de hele tijd: wat houd je achter?

Luchthaven Rome Fiumicino komt in het verblindende licht over als een douche. Op het platform ziet ze Varga's chauffeur tegen een Daimler geleund staan. Ze schat hem op ruwweg honderd kilo, die goed verzorgd worden. Als hij Aarons weekendtas wil overnemen, laat ze die zogenaamd uit haar handen glippen en hij vangt hem vijf centimeter boven de grond op.

Naast de snelweg liggen akkers die iets weg hebben van badlakens die door reuzen zijn neergekwakt. Gras verdort in de zon. De zomer was lang en nu, half september, is elke steen geroosterd. De airco van de luxe limousine koelt Aarons eerste adrenaline. Alleen aan de randen van haar hart voelt ze nog iets pulken. Maar ze vermoedt al wat daarachter op de loer ligt.

Veel steden zijn er zomaar opeens, springen via de voorruit naar binnen, zoals Hongkong of New York. Rome besprenkelt je met villa's

en ruïnes uit de oudheid voordat de wijken met gemeentewoningen in het landschap beginnen te woekeren en de auto uiteindelijk over boulevards zweeft die worden geflankeerd door schaduwrijke pijnbomen, Aarons favoriete bomen.

Ze hoort Pavliks stem in het oortje. ‘Hallo, schoonheid.’

Fricke moet uiteraard ook een duit in het zakje doen. ‘Gewaagd jurkje. Twintig euro dat Keyes meteen een koude douche gaat nemen.’

‘Jullie chauffeur is door de dierentuin al als vermist opgegeven,’ zegt Nowak.

Een zacht gegiechel maakt haar duidelijk dat ook Vesper online is. Hij zegt zoals gewoonlijk geen stom woord. Als hij er al een keer vijf woorden achter elkaar uit heeft weten te persen, dan krijgt hij dagenlang ‘ouwehoer’ naar zijn hoofd geslingerd.

Deze mannen vormen met Aaron het team. Bij de Afdeling noemen ze dat ‘een klein bestek’. De anderen zijn met twee auto’s vooruitge-reisd; door de wapens konden ze geen vliegtuig nemen. Pavlik is de scherpschutter en hij heeft een rustig plekje uitgezocht waar hij Varga’s villa in het vizier heeft. Hij zal allang zijn positie hebben ingenomen, want hij moet de weersgesteldheid in het oog houden, zich vertrouwd maken met de windsnelheid en thermiek. Ze weet waar hij is en glimlacht onwillekeurig.

Drie dagen geleden hebben ze zich gebogen over scherpe opnames van een satelliet van de BND, de contraspionagedienst, totdat Pavlik een plek had aangewezen. ‘Hé, je bent daar niet als toerist, hoor,’ had Fricke spottend opgemerkt.

Pavlik deed alsof hij zich beledigd voelde. ‘Jij gunt me ook helemaal niks.’

Amper driehonderd meter is het vanaf dat punt naar de villa. Een afstandje van niets voor hem. Ze hadden overwogen om een drone in te zetten om de tuin in het oog te houden. Maar het risico dat die wordt ontdekt, is te groot. Bovendien zal het etentje binnenshuis plaatsvinden. Volgens Keyes verfoeit Varga hitte en blijft hij bijna altijd binnen, waar de temperatuur constant twintig graden is.

In een bijgebouw bevinden zich vermoedelijk acht sherpa’s. Mischien tien. Varga wil rust hebben en stelt er prijs op dat de bodyguards onzichtbaar blijven.

Geen reden om achterover te leunen. Twee of drie van zijn beste mannen zullen die avond vlakbij zijn.

‘We doen het op de ouderwetse manier,’ zei Pavlik.

De eetkamer bevindt zich aan de straatkant. Twee ramen liggen in de ongehinderde kogelbaan, de andere worden aan het zicht onttrokken door cipressen. Maar daar hoeven ze geen aandacht aan te schenken, want van Keyes weten ze dat Varga altijd links aan het hoofd van de tafel zit, waar Pavlik hem probleemloos kan observeren. Hij gebruikt door hem zelf gegoten speciale munitie met een kern van wolframcarbide, om desnoods door pantserglas te schieten en Varga te elimineren. Die oude regel was al bekend bij Marcus Aurelius: wie een leger wil overwinnen, doodt de leider.

De rest is Aarons pakkie-an.

Links in haar gezichtsveld verheft zich de Sint-Pietersbasiliek, zoals altijd onverwacht, hoewel haar blik ernaar heeft gezocht. Het paleis, dat alleen werd gebouwd om de mensen te intimideren en eronder te krijgen, heeft niets speels – de koepel lijkt van een andere wereld afkomstig te zijn; een ufo die vijfhonderd jaar geleden is geland en elk moment kan opstijgen.

De Via del Gianicolo vlijt zich tegen de oude Aureliaanse Muur. Ze rijden door het klassieke poortgewelf van Hotel Gran Sasso Rome en zijn in een oase waar zelfs de knalgele bloemen van de mahoniestruik, die door tuinsproeiers worden bewaterd, naar geld ruiken.

Varga verwacht hen om acht uur. Ze hebben nog twee uur over, hun chauffeur zal hen weer ophalen. De manager brengt hen persoonlijk naar de suite op de tweede verdieping. Hij laat Aaron alle vertrekken zien en ze activeert ongemerkt de draadloze sensor onder de gesp van haar riem. Als er ergens camera’s verborgen zijn, dan zal die het transmittersignaal lokaliseren en gaan trillen.

Niets.

Als de manager vertrokken is, klaagt ze dat ze gek wordt van de hoofdpijn en graag even wil gaan liggen. Aaron neemt de bugdetector uit haar weekendtas. Zwijgend kijkt Keyes toe hoe ze de muren en meubels scant.

Onder een bijzettafeltje in de woonkamer registreert het apparaat een zwakke energiebron.

Een lolly.

Verdomme.

Aaron controleert de beide slaapkamers en de badkamers.

Nog twee lolly’s.

Verdomme, verdomme.

Ze gaat naar het enorme terras.

Niets.

Aaron gebaart naar Keyes. Hij komt ook naar buiten en trekt de schuifdeur zachtjes dicht.

‘Dat hoeft niets te betekenen,’ zegt hij.

‘Ja, net als een motorfiets die bij een snelheid van tweehonderd kilometer een klapband krijgt, of een atoombom die op scherp staat.’

‘Hij is voorzichtig.’

‘Ik ook.’

‘Wil je ermee stoppen?’

‘Maar natuurlijk.’

‘Varga had mij in Berlijn kunnen laten vermoorden. Daarvoor hoeft hij me niet met een vliegtuig naar Rome te vliegen.’

‘Misschien kijkt hij graag toe.’

‘Zo iemand is hij niet.’

‘Wat weet je nu helemaal van hem?’

‘Mensenkennis.’

‘Het laatste woord van een missionaris in Papoea-Nieuw-Guinea.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Mijn moeder zei altijd: “*Why is six scared of seven? Because seven ate nine.*”’

Aaron neemt Keyes op. Het gaat om zijn leven. Ze biedt hem de mogelijkheid om ermee op te houden op een presenteerblaadje aan. En hij is bereid om een dergelijk risico te nemen?

‘Varga heeft me een verhaal verteld,’ zegt hij, ‘over zijn broer en hem. Ze zijn erg dik met elkaar, hoewel die broer niets met zijn zaakjes te maken wil hebben. Hij is arts in Napels. Ze bellen elke week en zien elkaar vaak. Varga is de peetoom van zijn twee dochters. Toch laat hij de telefoons van zijn broer al jaren afluisteren. Hij zei: “Het doet hem geen pijn als ik rustig slaap.”’

Keyes loopt naar de kleine terrasbar, schroeft de dop van een twintig jaar oude whiskey en kijkt haar aan. Ze schudt haar hoofd. Terwijl hij voor zichzelf inschenkt, dwaalt haar blik omlaag naar het zwembad, waar kinderen juichend proberen om de zon nat te spatten. Aaron gaat met haar hand in de zak van haar jurk en haalt een miniem bruin pleistertje uit een plastic doosje, een nepmoedervlek. Ze plakt de microfoon onder haar kin en gaat een paar passen opzij staan, zodat Keyes niet kan meeluisteren.

‘Ik ben online.’

‘Jullie zijn niet gevolgd,’ fluistert Pavlik. ‘Maar dat wist je al.’

‘Waar is de chauffeur?’

‘Aan het duimendraaien in de ondergrondse parkeergarage,’ meldt Vesper.

‘Ouwehoer,’ laat Nowak er meteen op volgen.

Zonder haar hoofd te bewegen, gunt Aaron haar ogen een uitstapje naar een appartementencomplex uit de jaren zestig, dat oprijst achter de Aureliaanse Muur.

De logistieke man van de Afdeling wilde het team onderbrengen in de kamer naast de suite die Varga in het Gran Sasso voor zijn gasten heeft laten reserveren. Maar het hotel is volgeboekt, daarom moesten ze genoeg nemen met deze oplossing. Alleen Vesper is in het gebouw, beneden in de bestelbus met de geblindeerde ramen.

‘Ik word helemaal opgewonden van die moedervlek,’ zegt Fricke.

‘Zijn de kamers gecontroleerd?’ wil Pavlik weten.

‘Ja.’

‘En?’

Keyes nipt aan zijn drankje en houdt haar in het oog. Aaron kijkt over baksteenrode daken naar de Sint-Pietersbasiliek. Het kruis op het koepeldak fonkelt als een luchtspiegeling.

Pavlik zou alles meteen afblazen als ze hem over de lolly’s vertelde. Ze weet niet wat haar tegenhoudt om het te zeggen. Maar ze heeft geleerd om te vertrouwen op haar intuïtie.

Daarom zegt ze: ‘Niets.’

Ze voelt zich vervelend over die leugen.

‘Mooi,’ klinkt zijn lage stem, ‘het gaat ons lukken.’

‘Ik ga offline.’ Ze doet de microfoon weer in het doosje.

Keyes komt naar haar toe. ‘Dus we gaan ermee door?’

‘Ja.’

Hij draait aan zijn zegelring van de universiteit van Oxford. Hij strijkt een pluk zwart haar weg van zijn voorhoofd. Een seconde lang denkt Aaron dat hij haar gaat kussen.

In plaats daarvan vraagt Keyes: ‘Heb je ooit iemand gedood?’

Ze zwijgt. Van haar stuk gebracht.

Maar niet door de vraag.

Aaron herinnert zich wat haar vader zei in de oude steengroeve, toen ze twaalf jaar oud was: ‘Doden is simpel.’

Dat klopt.

Ze heeft de derde dan in karate. Ze kan het met haar handen, met een pistool, een mes, de poot van een zonnebril, een sigarettenkoker en, mocht dat nodig zijn, met de mooie sjaal van Hermès die ze zo meteen zal dragen; de sjaal die doorweven is met een pianosnaar.

Maar ook de zin die volgde, klopt: 'Maar het is niet makkelijk.'

'Waarom wil je dat weten?'

'Omdat je nog zo jong bent.' Keyes aarzelt. 'En mijn leven wellicht van jou afhangt.'

'Niet als je gelijk hebt waar het Varga betreft.'

'Ik kan het mis hebben. Zoals op die ochtend toen ik naar kantoor ging en dacht dat mijn leventje dik in orde was. Vervolgens streken drie van jouw collega's in mijn stoelen neer en gaven me te verstaan dat ik niet meer ben dan een knechtje.'

'Ach, zal ik er een kusje op geven?'

'Zou je voor mij sterven?'

'Ik ga naar de badkamer.'

Wat houd je voor me achter?

Voordat ze gaat douchen, maakt ze een spagaat, waarbij ze haar bovenlichaam plat op de terracottategels legt; ze strekt zich, pakt de punten van haar tenen vast, komt omhoog, drukt zich met één arm op tot een handstand, kantelt langzaam haar romp totdat ze horizontaal boven de vloer zweeft, draait, om met haar vingers haar hiel aan te raken, gaat weer terug naar een verticale positie en komt na een brughouding weer overeind. Dit herhaalt ze vijf keer, zonder één enkel zweetdruppeltje te produceren.

Daarna gaat ze voor de spiegel staan en zegt bijna onhoorbaar: 'Als je alleen maar geleerd hebt om je lichaam te beheersen, heb je nog helemaal niets geleerd.'

Om kwart over zeven stapt ze de woonkamer binnen. Ze draagt een zwarte legging met daarop een crèmekleurige blouse met een diep de-colleté, de sjaal, ballerina's en de moedervlek.

Keyes bladert op de bank in een tijdschrift. Hij kijkt op.

'Is je hoofdpijn minder, liefje?'

'Een beetje.'

'Laten we nog een drankje nemen.'

Ze gaan naar het terras.

‘Die schoenen kunnen echt niet,’ zegt hij.

‘Hoezo niet?’

‘Varga en ik hebben het er bij grappa en sigaren over gehad wat we leuk vinden bij vrouwen. Hij is opgegroeid in de abattoirs van Napels. Ik heb me aan zijn smaak aangepast, om de afstand tussen ons kleiner te maken. Hij denkt dat ik gek ben op hoge hakken, zoals volgens hem iedere gezonde vent is. Sorry, ik snap dat je op platte schoenen beter uit de voeten kunt. Maar vanavond moet je de vrouw zijn op wie ik in Varga’s ogen gek ben.’

Hij verdwijnt in zijn slaapkamer en komt terug. ‘Ik ben zo vrij geweest om langs te gaan bij de hotelboetiek.’

Aaron kijkt naar de knalrode schoenen die aan zijn wijsvinger bungelen. Zanotti, stiletto’s. In haar oortje fluit Fricke door zijn tanden. Ze steekt discreet haar middelvinger op naar de overkant van de straat en trekt de schoenen aan. Keyes heeft haar maat perfect ingeschat. Met de extra elf centimeter is ze langer dan een meter negentig, een halve kop groter dan hij. Daar moet een man tegen kunnen.

Maar Keyes grijnst. ‘Je mag nooit meer andere schoenen aan.’

Aaron beweegt haar enkels, buigt haar bovenlichaam naar links, naar rechts, maakt een holle rug, brengt de punten van de schoenen omhoog, balanceert op de naaldhakken. Dat volstaat.

‘Ik durf te wedden dat je er een sprintje mee kunt trekken,’ mompelt hij.

Hopelijk is dat niet nodig.

‘Geef jij de chauffeur even een seintje,’ antwoordt ze.

‘We hebben nog een half uur.’

‘We gaan een kort uitstapje maken.’

Varga’s villa staat in het zuidoosten, links van de rivier, maar ze wil graag dat ze naar de Gianicolo rijden, de heuvel die zich aan deze kant boven de stad verheft. Fricke, Nowak en Vesper volgen hen. Ze houden radiostilte aan. Er zijn heel veel dingen die Aaron waardeert in deze mannen, niet in de laatste plaats dat ze het aanvoelen wanneer ze zich moet concentreren, niet mag worden afgeleid.

De Passeggiata del Gianicolo loopt kronkelend bergopwaarts. Aaron doet haar raampje omlaag en ademt de geur van de pijnbomen in, waarvan de kruinen boven de weg uitwaaiëren.

Voor het eerst merkt ze dat Keyes gespannen is.

Omdat hij niet zeker weet of ik de signalen heb begrepen.

Boven rijden ze om het Garibaldimonument heen. Aarons zwarte haar waaiert uit tot buiten het raampje. Een zwerm witte vogels verandert abrupt van richting, als rook in de wind. Het dichte groen maakt plaats voor een rond plein en ze zijn bij de Fontana dell'Acqua Paola.

Aaron vraagt de chauffeur om te stoppen en ze stapt samen met Keyes uit. Ze vermijdt het om, zoals ze anders altijd doet, eerst naar links te kijken, richt haar blik in plaats daarvan op de barokke triomfboog van marmer. De adelaarskoppen in het fonteinbekken spuiten water dat fonkelt. Een hemel van oneindig blauw dat de avond al donker kleurt.

Ze loopt over de weg naar de stenen balustrade. Beneden haar ligt de stad. Okerkleurige huizen buitelen over elkaar naar de Tiber toe. Aaron zoekt het Pantheon en geniet van de volmaakte geometrie. Ze stelt zich voor dat ze daarbinnen is, pal onder het grote oog, de oculus, en baadt in het laatste licht.

Naast haar zwijgt Keyes minutenlang. Ze is hem er dankbaar voor dat hij haar plezier niet vergalt. Aaron kijkt over de zeven heuvels naar de Albaanse Bergen, waarvan de toppen zijn voorzien van een sneeuw-witte wolkenbank, alsof het schuimgebak is. Ze denkt aan Keyes' glimlach. De haartjes op haar armen kriebelen.

Aaron legt een hand onder haar kin en dekt de microfoon af met haar duim. 'We zijn onder elkaar. Ik luister.'

'Je bent een goede psycholoog.'

'Mensenkennis.'

'Ben je niet bang dat ik een kannibaal ben?'

'Op mij bijt je je tanden stuk.'

'Varga heeft een safe.'

'Wat spannend.'

'Daar zit een dossier in met de namen van alle Europese politici die op zijn loonlijst staan.'

De haartjes kriebelen wat nadrukkelijker.

'Hoe weet je dat?'

'Omdat hij er in mijn bijzijn mee liep te schermen en erover opschepte dat iedereen voor hem te koop is.'

'Je weet de combinatie niet.'

'Jawel. Die heb ik.'

Vier woorden. Ze klinken als één woord: bingo.

‘Waar in het huis?’ vraagt ze.

‘Het hangt ervan af wat je me te bieden hebt.’

‘Wat wil je?’

‘Dat ik niet word vervolgd. Ik wil mijn leven terug.’

‘Ik ben geen officier van justitie.’

‘Ik weet niet voor wie je werkt. Dat is beslist niet bij het ВКА, die zouden dit uitstapje naar Rome niet vertrouwen. Het moet een organisatie zijn die daar nog boven staat. Ik ben belangrijk. En jij ook. Anders hadden ze de opdracht niet aan jou toevertrouwd. In een situatie als die van mij ben je met weinig tevreden. Het volstaat voor mij als jij je woord geeft dat je je best zult doen voor mij.’

Ze hoort het bruisen van de stad, een vliegtuig dat onzichtbaar door de lucht suist.

Het bloed in haar slapen.

‘Waar zijn jullie?’ vraagt Pavlik zachtjes.

‘Ze zijn aan het sightseeën,’ zegt Fricke.

‘Het is een lijvig dossier,’ voegt Keyes er nog aan toe.

Aaron kijkt hem aan. Zijn ogen zijn niet meer grijs maar zwart als een winterwolk boven de oculus van het Pantheon. Het feit dat ze haar hoofd vijf graden laat zakken, staat gelijk aan een knikje. ‘Waar?’

‘In de werkkamer, achter een kaart van Rome uit de oudheid.’

‘Hoe ziet die safe eruit?’

‘Ongeveer zestig bij veertig centimeter. Beige. Cijferdisplay. Links is een rood wapen gestanst.’

Een Duke & Pendleton.

En de combinatie?’

‘Eén-negen-één-acht-drie-nul.’

‘Hoe ben je die te weten gekomen?’

‘Ik stond in de deuropening toen hij die invoerde.’

‘Zo nonchalant zou hij nooit zijn.’

‘Varga had er geen idee van dat ik daar was. Ik kwam uit het toilet, hij heeft me niet gezien. Ik ben teruggeslopen en heb de wc-deur hard dichtgedaan. Zo’n bespottelijk mens ben ik door het ВКА geworden.’

‘Nou wij weer,’ zegt Fricke.

Ze steken via de Ponte Sublicio de Tiber over, volgen de weg langs de oever naar het noordoosten en slaan af bij het Circus Maximus. Een vlieger heeft zich losgerukt en duikelt over het grote zanderige ovaal.

Twee honden zitten achter een stukgebeten bal aan, als gladiatoren verklede bedelaars tellen de dagopbrengst. De Daimler rijdt langs de arena, in hetzelfde tempo als tweeduizend jaar geleden de wagenmeners, destijds een adembenemend spektakel, tegenwoordig een sukeldraf achter toeristenbussen aan, totdat er rechts een poort opengaat. De uit twee verdiepingen bestaande villa is gebouwd in oud-Romeinse stijl. Een huis in het Londense Mayfair is goedkoper dan dit onroerend goed.

De chauffeur opent Aarons portier. Voordat de poort dichtgaat, vangt ze een blik op van de Palatijnse heuvel, boven het Circus, met de ruïnes van de keizerlijke paleizen. Ze weet dat Pavlik zich daar bevindt. Hij ligt, beschermd door struikgewas, in een kuil naast de ingang van het hol waar de wolvin volgens de overlevering Romulus en Remus heeft gezoogd. Aaron ziet hem in gedachten voor zich, languit, roerloos, de lade van het geweer tegen zijn schouder gedrukt, de hartslag van iemand die slaapt.

Tweehonderdnegentig meter.

Normaal gesproken gebruikt Pavlik bij zo'n afstand zijn oude Mauser; voor de pantserdoorborende munitie is echter de hogere mondingsnelheid van de Steyr HS nodig. Het standaardmodel is een enkelschots-geweer, maar hij heeft het wapen aangepast en een boxmagazijn ingebouwd. Als dat leeg is, kan Pavlik het in twee seconden door een nieuw magazijn vervangen. Hij is in staat om de ramen van de villa te veranderen in vliegengaas.

De drie anderen hebben zich in zijn nabijheid opgesteld. Ze kunnen binnen niet ingrijpen. In geval van nood moet Aaron het met Leon Keyes tot aan de straat zien te redden. Fricke, Nowak en Vesper zijn hun reddingsteam.

Pavlik ziet hen vierentwintig keer vergroot in zijn telescoopvizier. 'Ik heb je gespot,' fluistert hij.

Nu zijn ze met zijn drieën Varga's gasten.

Aaron, Keyes en Pavliks geweer.

De chauffeur zegt: 'È permesso.'

Hij fouilleert Keyes. Aaron kon geen wapen op haar lichaam verstoppen, daarvoor is haar kleding te nauwsluitend. Een korte rok zou een alternatief zijn geweest voor de legging, een klein pistool aan de binnenkant van haar bovendij. Maar dat zou haar manier van lopen onregelmatig maken, daarom heeft ze daar niet voor gekozen.

Ze doet haar handtas open. Smartphone, Dupont-aansteker, sigarettenkoker, make-upspulletjes.

‘Grazie.’

Ze gaan het huis binnen. Het verrast Aaron dat de hal zo smaakvol is ingericht. Lichte stenen, art-deco ladekast met daarbij passende wandlampen. Zijden behang met leliemotief; goede binnenhuisarchitect.

Varga komt de trap af denderen, een man als een grof bewerkt rotsblok. Alles aan hem is hoekig, zelfs zijn gezicht, waar mieren zich in de poriën zouden kunnen verstoppen; een mond alsof die met een breekijzer uit zijn schedel is gehouwen.

‘Leon, *che bello*.’ De woorden komen er dreunend uit, als losse stenen. ‘Hallo, Matteo.’

Varga draait zich naar Aaron toe. Hij geeft een snelle kus op haar hand, de dikke lippen zijn vochtig. ‘Welkom in mijn bescheiden onderkomen.’

Op zijn goede Engels was ze voorbereid. Toen Varga in zijn clan tot ‘kapitein’ werd benoemd, stuurde de capo hem naar New York om te worden bijgeschoold; daar liet een bloedverwant hem zien hoe je toezicht houdt op syndicaten. Later ging Varga in Las Vegas over op de casinobusiness en bleef daar zeven jaar. Hij trouwde met een serveerster uit Phoenix, omdat de familie verwacht dat een man op zijn veertigste is uitgeraasd. De vrouw vluchtte na een half jaar voor hem, maar kwam niet verder dan Los Angeles, waar haar lijk werd aangetroffen in het riool. Varga keerde terug naar Napels en liet de hersenen van de oude capo tegen de spiegel van een bordeel uiteenspatten. Hij trouwde opnieuw, met een knappe vrouw uit Campania, maar zij ging bij hem weg en overleefde het, omdat de clan van haar vader bijna even invloedrijk was als die van Varga. Dat hij als gescheiden man elke zondag die hij in Rome doorbrengt in de Basilica Clemente de sacramenten ontvangt, geeft antwoord op de vraag naar zijn contacten met het Vaticaan.

‘Neem me niet kwalijk, maar ik wil graag even...’ zegt Aaron.

‘Natuurlijk.’ Varga wijst naar een deur.

Aaron gaat naar het gastentoilet. Ze staat stil en doet haar ogen dicht. Vijf vertrekken op de begane grond. De keuken bevindt zich links van de hal, rechts loopt de gang naar de eetkamer. Daar zijn drie openslaande deuren. Die komen uit op het terras, de woon- en pokerkamer en op een vertrek waarin Keyes nooit was. Op de bovenverdieping zijn

twee badkamers, drie slaapkamers en een vertrek waarvan Keyes de hoedanigheid evenmin kent.

En Varga's werkkamer.

Die kan ze vanuit de eetkamer in dertig seconden bereiken, zonder zich te haasten. Vervolgens heeft ze nog eens tien seconden nodig om de deur, mocht die niet zijn voorzien van een veiligheidsslot, met een haarclip te openen. Vijftien naar de safe. Veertig totdat ze weer aan tafel is.

Vijfennegentig seconden. Haalbaar.

Ze spoelt de wc door, laat het water stromen en gaat terug naar de anderen.

'*Vieni qui.*' Varga omvat de wespentaille van een zeker dertig jaar jongere blondine met wild gekruld haar, die Aaron snel taxerend opneemt. De vrouw gooit haar een blik voor de voeten: van mij!

Varga stelt haar niet voor, ze is niet meer dan een fraaie tafelvesiering. De twee mannen die zich bij hen hebben gevoegd, bestempelt hij als vrienden. 'Sandrone' en 'Vincenzo'. Sandrone is potig en heeft al het een en ander moeten incasseren, waarvan zijn bloemkooloren het bewijs zijn. Zijn heupen maken weliswaar duidelijk dat hij niet in topconditie verkeert, maar hij kan aan elk gevecht te allen tijde met één enkele klap een eind maken. Aaron observeert de andere man, Vincenzo, terwijl ze naar de eetkamer gaan. Zijn nonchalante manier van lopen geeft aan dat hij weet hoe goed hij is. Het openstaande zwarte overhemd is getailleerd, daaronder tekent zich een perfecte brede rugspier af. Sneakers met witte zolen. Hij doet zijn werk tot in de puntjes.

Ze loopt de kamer in.

'Verrassing,' fluistert Pavlik. 'Smile.'

Twee dienstmeisjes halen al het eetgerei van tafel.

'We eten buiten,' zegt Varga.

Aaron verstrakt. De tuin en het terras liggen aan de achterkant, achter hoge muren met laserbeveiliging. Terwijl ze vanuit haar middenrif ademhaalt, glimlacht ze. 'Wat heerlijk, in september.' Ze wil de anderen achternagaan.

'Wacht even, hier zult u van genieten.'

Na een korte aarzeling gaat ze naast Varga bij het raam staan. Bij Keyes is erin gepompt dat hij niet meer dan twee stappen van haar verwijderd mag zijn. Hij volgt haar, ze kijken naar buiten. De Palatijnse heuvel glanst in het avondrood alsof hij bedekt is met Japanse lak. Aaron weet dat Pavlik hen groot in het vizier heeft. Ook al valt het haar onein-

dig zwaar, ze tovert een bewonderende, verbaasde uitdrukking op haar gezicht.

‘Roei met de riemen die je hebt,’ klinkt het zacht in haar oor.

Vincenzo en Sandrone staan achter haar in de deuropening naar het terras; ze ziet haar spiegelbeeld in de ruit. Zeven meter. Misschien hebben ze ergens pistolen neergelegd. Wat heeft zij? De sjaal. Op tafel een fruitbordje met mes.

Ik haal Keyes onderuit, hij schuift onder tafel. Vincenzo is het gevaarlijkst, het mes is voor zijn hals. Varga wurgt ik met de sjaal en ik draai me om met hem als schild. Pavlik laat het pantserglas springen met gerichte schoten. Hij ruimt Sandrone uit de weg. Hangen er ergens camera’s? Hoe snel kunnen Varga’s sherpa’s hier zijn?

‘Je kijkt hier rechtstreeks uit op het paleis van Augustus,’ zegt hij naast Aaron. ‘Van alle keizers van het oude Romeinse Rijk was hij de slimste en hij had humor. Een nieuwe commandant van zijn lijfwachten leek als twee druppels water op hem. Augustus riep: “Jij daar, was je moeder een bediende van mijn vader?” De man antwoordde: “Nee. Maar mijn vader behoorde jouw moeder toe als slaaf – totdat ze hem zijn vrijheid schonk.”’ Varga lacht.

‘Waaruit bleek de humor van Augustus?’ vraagt Keyes.

‘Hij liet hem niet vermoorden, maar verkocht hem als slaaf.’

De oleanders, mimosa’s en bougainvilles zijn verwelkt, maar in een grote open kas staan tijgerlelies die de tuin met hun geur overspoelen. Voor Aaron ruikt het even onaangenaam als een nootachtig parfum. Ze weet waarom Varga van deze bloemen houdt. De lelie is het symbool van zijn clan, staat voor zijn macht.

‘Houdt u van lelies?’ vraagt hij.

‘Ze doen me altijd aan begrafenissen denken.’

Hij glimlacht. ‘Mij ook.’

Vincenzo en Sandrone gaan rechts en links aan tafel zitten, de capo laat zich tegenover Aaron en Keyes neerploffen. Een bediende schenkt wijn in. Midden vijftig, mager, hals vol plooiën. Soms is een bediende gewoon een bediende.

Varga stroopt de mouwen van zijn overhemd op. Zijn onderarmen zijn dik als afvoerbuizen. Hij streelt ongenueerd Blondies been. ‘Wat weet u over mijn business, Sarah?’ vraagt hij, waarna hij op een olijf sabbelt en de pit op het gazon spuugt.